

Halvfabrikata

Györgyi Csaba versei

A kézirat lezárva: 2018. december 3.

Ezután már minden az Új Írások között lehető!

Iterum

Arcok melege, rabruha,
Karácsonyi toronyóra,
Fénykörökbe fült ausztrál vízikutya.
Vagy malac.

Halálba csavart nagymamák
Táviratot adnak fel a viharban,
De úgy, hogy két pontot az égen
összekötnek.
De úgy, hogy két pontot az égen
összekötnek.

Mindent bezáró kulcs, jöjj,
S nyiss ki mindent.
Modern kor.

Egy dal

Mint hóban álló
Hóban előálló vastag kalapban előkiáltó messzezsengő messze
elmerengő
Hiba hiány atom kaland vizek királya jöjj elő
Jöjj előre lopva jöjjön elő a halk elmúlás ezerszer ezer szava
Csendben kiáltó halkán dúdoló
Kereső hóban álló kesergő
Elpihenő meghaló elhaló lehelet
Talpig gyászból is felálló
Mindig fennálló Örök Ember Dala
Dalából lázadó apró kalapos kis ember
Ki még beszélni sem tud
Beszélni csak egy szót tud
Vagyok lehetek
Vagy nem
Vagy
Nem.

2009. IV. 24.

Zárványok

Zárványok, angyalok, nagyon sok kő, fönt és lent.

Ne írd le, ne írd le!

Ne írd le.

Van-e jobb, mint álomba zuhanni... zuhanni?

Ringani, felbomlani. Van-e jobb, mint belemosódni

Tizsakécske mellett valahol, egy ismeretlen, idegen falu végén?

Egy rossz kocsinyomba belemosódni? Elmosódni.

Eső által. Homályosan.

Ne írd le, ne írd le!

Ne írd le.

Üvöltsd a világba, az estébe, a fáradt arcokba, a kutyaugatásba!

A föld alól. A hajnalba.

2009. IV. 25.

Tavaly ilyenkor

Hajnalban találkozhatasz velük.

Mindig hajnalban.

Valahogy a fények mögé állnak.

Színek alá. Vér alá.

Végül semmi más nem marad meg,

Csak álmod bennem.

2009. V. 22.

Még egy lépés

Nem igazi a tavasz most,
Lopva szédül minden árnyéka,
Nem a szél, hanem a nap
Juttat el mindent a túloldalra.

Valaki szembeszáll azzal a dallal,
Amit mindenki dúdolgat tavasszal,
Valaki jeleket éget a nap bőrébe késsel,
Majd halkán int felétek a szebbik kezével.

2009. V. 22. (XI. 29.)

Együtt sírni Verocskával

Mint aki azért fullad,
Mert egy lány arcára lépett,
S nem barátja az a hal
A szomszéd tornácról,
Együtt sírni Verocskával,
Tünde kékben ázó vacsorák szagában állva.

2009. XI. 29.

Egy lépcső alatt...

Egy lépcső alatt lakom,
Tétován süllyedő,
Színeiben néha-néha
Még fel-fellobbanó
tányéraljnnyi leves.

Keresett Árpi téged,
Sarki közért eladónője,
Nem érem fel azt a szobrot.
Soha nem értem fel azt a szobrot.

Még elmehetsz, most
Még elmehetsz a múltba,
Ahol mindig is álltál,
Míg a melletted álló
Városokon rohant át.

Egészen a tengerig.
Ott halt bele abba,
Amibe te sohasem fogsz.
Kicsi kaland vagy.
Tányéraljnnyi leves.

Néha még eléred a kilincset,
De azt a szobrot soha.
Pedig az egy rossz emléke valakinek,
Pedig... de megállj!

A tengerig rohansz most?
A tengerig meg sem állsz?
A tenger alatt is van egy város.
Ott is van egy lépcső,
S a lépcső alatt kegyetlen ércből
Ott van egy halott szobra.

Kilincs az orra.
Tányéraljnnyi levesbe lóg.
A tenger is sós leves.
A sarki boltban ilyen nem kapni.
Árpi, mond ezt meg az eladónőnek.

Kapitány

Fényből szó kalácsot a hold,
Páróját szemezi a sok alsó-térbeli lény meg bogár.
Abból a kalácsból csak a kapitány ehet, mert övé a csíkos ing,
Meg a paraván-kilincs-perec-balta-halánték.

Bodybuilder

Bodybuilder rohan a sötétbe'
Föllöki a mászókat, mer' útba' van,
Föllöki a kishintát, mer' útba' van,
Bodybuilder az'hiszi, hogy kommandó.
Bodybuilder az'hiszi, hogy nagyon jó.

Pöttyös labda útját állja,
Bodybuilder szétszaggatja,
Mert neki most közlegény a rangja,
De ha egyszer tábornok lesz,
Az összes izmával okos lesz.

Az ablakba majd kiteszi az izmát,
S nem lesz neki többé már gát,
Kikiáltja az izom köztársaságát.
Szegény buta Bodybuilder,
Csupa izom ostoba ember.

Jönnek

SzellemeK jönnek
Azokra írhattok
De én úgy írok
Hogy mindenfelé járok.

Kicsit bólíntok
Kicsit mosolygok
Gyere, együk meg
Azt a kis összeszáradt sütit
Meleg teával.
Meleg teával.

2015. IV. 1.

Lélek

A lélek nyugodt.

A lélek zavart.

A lélek nyugodt.

Egy pislantás.

Egy rebbenő szárny.

Múlt a jelenben.

2015. IV 2.

Medve apó

Ívet húzó gondolat
Lógat lábat odabent,
Kint meg sorokat ró
A görcs meg a vágy.

Dúdolgatva visz
Meleg mérget
Egy elképzelt országba,
Ausztráliába medve-apó.

2015. IV. 2.

Ha

Az ember, ha fürdött,
Először arcát törli meg.
Ha fürdött.
Ha van arca.

2015. IV. 3.

Nem

Nem, nem por az,
amit a szél felkavart,
Hanem fény, fentről.

Ettől lettél csinos,
Ettől lettem bolondos,
Ettől lettünk halottak.

2015. IV. 3.

Vidám az erdő!

Vidám az erdő!
A nyulak ugatnak.
Répa minden ágazatban,
Csak a tavasz várat magára.

Szégyenlős szerető a tavasz.
Képessé tesz a halálra.
Igent mutat a sok szemafor,
Csak te vagy tőlem még távolabb.

2015. X. 6.

Álcám

Horgolt gyermekételek.
Álmaim egy nagy tálcán.
Kiáltás, nagy sötétség, lélek,
a sötétben hajnali fácán.

Kiáltsd, hogy ünnep!
Kiáltsd, hogy meghaltam,
de közben mindent az ajtó elé toltam,
hogy ha a víz majd mindent ellep,
megértsd, még e holt szív is hogy szenved.
Vajon érted?

A tájban vad madár, talán fácán álma áll.
Tálcán.

2016. XII. 11.

Mély

A mély lehűlt,
Tavaszzal toppant,
Varázssal minden.

Odabent egy idegen,
mivel minden lehűlt, hidegen
csontot lassan roppant.

Fáj az élet, de aki él,
Mind örül és sír,
Örül, sír és remél.

2016. XII. 15.

Dallam

Vértelen alkonyok dallamvonalán
Messze rebben a sok esti, kis talán.
Telem már nem vár hősi tavaszokra,
Inkább egy ősi, néma táncba fojtja,
S küldi szívem sűrű, éji páráját
A kávéillatú hajnal partjára.

2016. XII. 16.

Múljainkon

Latin székében ülve kezével felém int,
Majd az idő ablakán át belép, és érint
Egy nagyon kedves illat. Kicsit várok még,
A jelen vagyok, mi voltál te is nagyon rég.

Finom fonalsorokon át
Már szűri a biztos halált
Egy Végidő Minden Lény.

De én még most is lassítom a percet,
Mely őrzi naplement emlékedet.
Hiszem, hogy a fények tavaihoz
A szél egyszer majd új illatot hoz,
S mi, múltjainkon billegve,
Újra közeledünk egymáshoz.

2016. XII. 31.

Szól

A harangok megszólalnak,
és ettől feltámad a szél.
Most már hiszek annak,
aki szerint bennem is egy lélek él.

De ebben a lakásban, bár kellenének,
aranykelyhek, élővirágok nincsenek,
sem nagy, színes toronyóra láncsal,
csak egy kis ember, feneketlen étvággal.

2017. I. 14.

Vágy

Vágyak írnak, nem ember,
Vagy ha mégis az ember,
Akkor az, kit nem szerettek soha,
S neki úgy kell mindent megírnia,
Mintha minden fájdalom
Az ő fájdalma volna.

Ponttá szűkül minden emlék,
De csók s illat nem prédája
Az időnek, ahogy nem színe kék
A földnek, és a zöld sem az égnek.

Amíg vannak földek felett napok,
És a szívekben nagy varázslatok,
Addig öröm következik vágyra,
S mosolyod válaszol mosolyomra.

2017. II. 3.

Tudom

A lelkem égen úszó, fényes felhő,
Befejezetlen élet dala, de ő,
A vágy idővel lecsillapodik, s én
Majd mindent szépen leírok a végén
egy darab, könnyek áztatta papírra.

2017. V. 19.

Fent és lent

Éppen most távozik egy pillanat,
és a következő is elhalad.
Felhő vagyok feletted az égen,
Te egy magányos fa, lenn a réten.
De a felhő fent, s alatta a fa,
Nem lehet egy pillanatban soha.

2017. VI. 2.

Gyászvers szeretőnek

Ez itt már csak a kagylónak a héja,
Halott, színes gömböknek álmodója,
Hason fekvő szerető, száraz, véres,
Kiáltó őskalászok közt is mindörökké édes.

2018. I. 04.

Örök asztalkákon

Örök órák ketyegése örök asztalkákon.
Közeledem, csókolgatlak és becézgetlek:
Őszeid, hajlataid és halálaid szépek.

Megérkeztem, itt vagyok, világtalan csavargó,
Ősök emlékét hordozó, s abba belehaló.
A befejezhetetlen idők angyala felsír,
Ez nagyon jó, tiktak-tiktak-tiktak, nagyon jó hír!

2018. I. 28.

Táncoló

Táncoló fény hallgat bennem.
Elnök vagyok, kicsi meló,
Futóhab, rémárnyék,
Szélsodort, vad bénaság,
Elrontott, utolsó ebéd vagy vacsora.

2018. III. 11.

Nincs

Nincs fény, ha te nem adsz nekem. Nincs
Álmom, csakis rólad. Szaladjon
Szét nyugodtan minden rímem, csak
Maradj velem. Kedves a neved.

2018. III. 14.

Vagy több?

Rontsd el a hibáidat. A királylány
ruhában is királylány. Minden
Madár társat választ. Három
Vagy négy mondat az élet, vagy több?

A kút szeánszai
A múlt holdjaiba fulladtak,
Így most éppen nincs semmi,
Csak egy kis ebédmaradék. Kell több?

2018. VII. 9.

Több

Több feketét,
Több aranyat,
S hal, mi fáj,
S él, mi él.

2018. X. 14.

Eressz már!

Az eresz alól - eresz már! - kilépek,
S az egek az egeknek megfelelnek,
A véletlenbe mélyül ott minden csendbe mártott arc,
S vasban, vérben, gyolcsban, könyvek bölcsőjében megégve
Talán véget érek benned én is, időtlen idő,
Táguló hiány-tengerek hajója, s az alólam
Erőtlenül kiforduló állványzat
Végül úgyis visszahull rám. Gyalázat.

2018. X. 20.

Ha felébred

Belső állat, jó lélek madár
Ébred és kel és jár és felszáll,
Indulata álló láng, tiszta határ,
Oszthatatlan, erős világ ág.

2018. X. 24.

Üres

Egek hidegén,
Üres bölcsőkben,
Tómedrek éjszakáiban.

Kerestelek.

2018. XI. 10.

Félrehallotta

Lassan múlik a hús
Fáradt édes estéire
Csak egyetlen hajnal jön
De előtte még tavasz van
És éjszaka

2018. XI. 23.

Lehetne

Lehetne élve lenni elevenné,
Mégis miattunk sötét minden verem,
Miattunk nem egy a végtelen s a szerelem,
Miattunk véres minden,
S miattunk nincs már vér semmiben,
Pedig lehetne minden eleven.

2018. XI. 25.

mindig

a kint mindig itt
a bent mindig ott
ajtó van
bejárat nincs

2018. XI. 25.

Földéleken

Földéleken lemaradókkal járok,
Lépek, állok, lépek és lemaradok.
Zsebeikben ércek és magvak várnak,
De a dombok alatt, a földéleken
Mindig meghajolva, lemaradva járnak,
Soha fel nem néznek, soha meg nem állnak.

2018. XII. 2.

Verébraj rebben.
Hanyatt fekszem és nézem.
Úgyis leszállnak.

Esőt hoz az éj.
Nem tudom elmondani.
Érzem illatát.

Siess már, alkony,
Közelednek álmaim.
Betakarózom.

Nincs rizspálinkám.
Nincs bambuszkalapom se.
Haikum? Az sincs.

Nézem a rétet.
Megrettent tágassága.
A rét engem néz.

Alma a földön.
Valaki arra sétál.
Alma a kézben.

Barna kabátját
áthajítja most az ősz
egy új tavaszba.

Elhull a virág,
eliramlik az élet,
Tokióban is.

Halvány fény dereng
száradó csizmám orrán.
Már hajnalodik.

Rám nevet egy ág.
A hegyek is nevetnek.
Elmosolyodom.

Lassan elalszom.
Álmok laknak a dombon.
Arra indulok.

Gyümölcsöd érett.
A tenyerembe simul.
Örökkévalóság.